

BESEDILO ZA STARŠE

Interaktivna predstava za malčke in koncert za starše

Otroški svet je za odrasle kot morje, čudovit in hkrati nevaren, lahko nas pogoltne, potegne na dno in razbije ob svojih valovih, lahko pa v nas ustvari neskončno zanimiv, svoboden, odprt in objemajoč svet, v katerem tudi sebe doživimo kot otroke, zanimive, ljubljene, enkratne in ustvarjalne, osvobojene nepotrebnih pritiskov in stisk.

V predstavi *Slišati morje* ni hrupa in zasičenosti.

Zvoki, svetloba, lutke in prostor so zasnovani tako, da so otroci varni in smejo raziskovati. Starši, ki otroke med raziskovanjem morskega dna opazujejo z udobne morske jase, jih spoznajo kot raziskovalce in globoko občutljive poslušalce in opazovalce, ki se odzivajo na lepo, pristno, živo in skrivnostno. Po drugi strani pa tako odprta postavitev prizorišča še poglobi zavest o tem, kako močno otroci potrebujejo našo navzočnost in koliko varnosti jim daje že samo zavedanje, da smo nekje v bližini. Ni treba veliko, da se otrok ob starših počuti varnega in lahko gre raziskovat.

Občutek varnosti ob odraslem otroku omogoči, da razširi in poglobi svoje doživljanje, razmišljanje in čustvovanje, postane odprt za nove izkušnje. Način grajenja notranjega sveta pri majhnih otrocih poteka prav preko mehanizma »razširi in nadgradi«; ko je otrok varen in ve, da ga starši čutijo in se nanj tudi odzivajo, se sprosti in gre stran od njih, raziskovat. To raziskovanje pa širi njegovo zavest in je podlaga za nove vtise in spoznanja. Ko potem spet pride k staršem, da jim pove, kaj vse je odkril, se poveza med njimi še dodatno utrdi. Tako kot otrok širi svoja obzorja in pogloblja svojo notranjost, tako starši ob njem postajajo vedno bolj suvereni in ga lažje razumejo.

Kadar je stik med otrokom in odraslim čustveno varen in kadar je okolje primerno, se bo otrok hitro vključil v svet okoli sebe in se začel zanimati zanj.

Umetniška uprizoritev za otroke nam želi pokazati, kako lahko iz »preplavljenosti« nastane »potopljenost«, enako intenzivna, pestra in globoka, vendar ne obremenjujoča. Kakšno olajšanje je, ko na kaos, ki ga prinese skrb za malčka, ob skupnem bivanju v predstavi zaslutimo še drugačen vpogled v svoj in otrokov notranji svet. Ko se vanj potopimo kakor v morje in se »besnenje« in »bučanje« vsakodnevnega nemira preoblikujeta v ritmično šumenje in valovanje. Dovolj je lahko že kratek čas, pa se bosta iz občutja čustvene izgorelosti lahko izoblikovali občutljivost in nežna melodija odnosa, ki pomiri, potolaži in poveže.

Grajenje varne navezanosti med otrokom in odraslim se odvija prav v prvih letih življenja in postavi trdne temelje vsemu nadaljnjemu razvoju. Prostor predstave *Slišati morje* želi pripomoči, da se tega varnega odnosa naužijemo in ga odnesemo s seboj v naš skupni vsakdan.

Hrup zunanjega sveta in tudi hrup, ki ga predstavljajo boleča območja naše lastne notranjosti, nam dostikrat preprečita, da bi se z otrokom zares srečali, z otrokom ob sebi, ki nenehno prebuja tudi otroka v nas samih. In ta hrup bi radi s predstavo razgradili ob skupnem prisluškovanju morju in njegovim skrivnostim, s pomočjo občutka, kako brezmejna in bogata je lahko naša povezanost in kako preprosto je biti starš, če si z otrokom zares v stiku.

Tako kot morje v predstavi nas tudi otroci prosijo, naj jih ne polnimo s hrupom, ne begamo s svojim nemirom, stresom in razrvanostjo, ampak naj se za trenutek predamo odnosu in dovolimo, da nas vse to pomiri in hkrati navduši. Tako kot otrok pusti, da ga pomirimo ali navdušimo mi.

Ocean, morje je prispodoba celotne narave in tudi prispodoba otroka. Oba sta tako rekoč »na milost in nemilost« prepuščena našemu vedenju in mi smo prepuščeni njunim odzivom. Zato je hkrati neskončno in nevarno, kadar ga ne spoštujemo ali ga zasujemo s svojimi »smetmi«. Kakor odnos z otrokom nenehno odpira nove globine in prinaša nove izzive, nam morje v tej predstavi postopno odpira dostop v svoje skrivnosti.

Pesem morja, ki jo bomo v uprizoritvi skupaj odkrili, nas bo morda lahko popeljala tja, kjer hrup izgine in se odpre polnost življenja: v odnos prisluškovanja drug drugemu, čudenja in spoštovanja. V takem odnosu pa se rojeva intuicija, s pomočjo katere lahko svoje srce tudi ob zahtevnih izzivih usmerimo k temu, kar je zares bistveno.